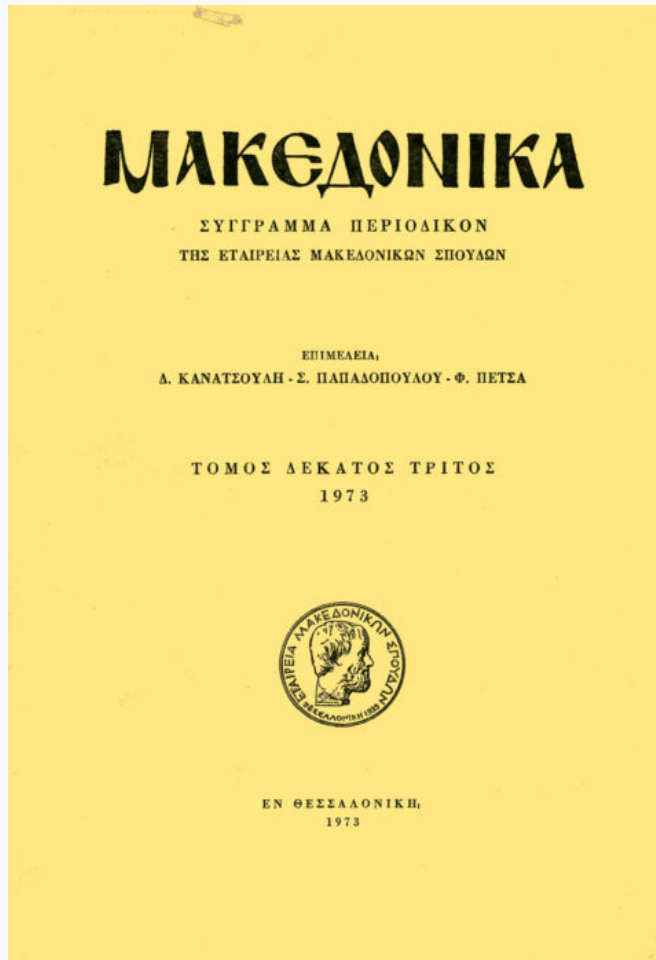

Μακεδονικά

Vol 13, No 1 (1973)

Θεοδώρου Ν. Βλάχου, Η ιστορία της
Φιλιππουπόλεως κατά την Βυζαντινή περίοδον

Μαρία Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου

doi: [10.12681/makedonika.921](https://doi.org/10.12681/makedonika.921)

Copyright © 2015, Μαρία Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου Μ. (1973). Θεοδώρου Ν. Βλάχου, Η ιστορία της Φιλιππουπόλεως κατά την Βυζαντινή περίοδον. *Μακεδονικά*, 13(1), 459–466. <https://doi.org/10.12681/makedonika.921>

τοῦσαν τάξιν, καθ' ἣν διατηρουμένης τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας καὶ αὐτοτελείας ἐκάστη Ἐκκλησίας ἐν ἐκάστῃ περιοχῇ, σεβαστὸν ἀποβαίνει τὸ εἰδικὸν εἰς τὰ εὐρύτερα διορθόδοξα θέματα status quo, καθ' ὃ ἀναγνωρίζεται ἡ πρωτοβουλία καὶ πρωτοπορεία καὶ ὑπεύθυνος ἐνέργεια τῆς ἀπὸ τῶν αἰῶνων καὶ τῆς πράξεως ἀναδειχθείσης πρωτοθρόνου Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἡ δὲ συνεργασία τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἀutoκεφάλων Ἐκκλησιῶν μετ' αὐτῆς, καὶ ἡ ἐν συμπνοίᾳ εὐθυγράμμισις τῆς ὀρθοδόξου ἐναντι τῶν ζητημάτων θέσεως, ἐναρμονίζονται εἰς σύστημα ἐνεργείας ἀποπνέον τὴν ἐνυπάρχουσαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ εὐρυτέραν ἐνότητα». Δὲν ἦτο εἰς τὰς προθέσεις μου νὰ προβῶ εἰς τοιαύτην ἐκτενῆ βιβλιοκρισίαν. Ἐν τῇ προόδῳ ὁμοῦ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἔργου τούτου δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ἀναγνωρίσω τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν χρέος ἐθεώρησα νὰ καταστήσω γνωστὴν εἰς τὸ εὐρύτερον κοινόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὸν χρόνον νὰ ἀναγνώσῃ εὐχερῶς τοιαύτης σημασίας καὶ ἐκτάσεως ἔργα. Πράγματι, ὁ συγγραφεὺς κατῳρθώσε εἰς ἐξαιρετικῆς ποιότητος ἔκδοσιν καὶ μὲ ἐξαιρετικὸν χειρισμὸν νὰ ἀντιμετώπισῃ ὅλα τὰ μεγάλα προβλήματα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μετ' ἡν ἔγεννησιν, τὴν ἀνώψισιν, τὴν λειτουργίαν, τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἀνάκαθεν ἀποστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Θὰ ἦτο πολὺ φυσικὸν ὁ συγγραφεὺς, ἱεράρχης διαπρεπῆς τοῦ Πατριαρχείου τούτου, νὰ παρασυρθῇ εἰς περιγραφὰς καὶ κρίσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔδιδον ἔντονον τὸ χρῶμα τῆς ὑποκειμενικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων τούτων. Χαίρω διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ διαπιστώσω τοιοῦτόν τι, ἐν γνώσει πάντοτε τοῦ γεγονότος τελῶν ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἀντικειμενικότης δὲν εἶναι κάτι τὸ ἐγκοσμίως ἐφικτόν. Πάντως ὁ τρόπος ἐκθέσεως τῶν γεγονότων, ἡ χρῆσις τοῦ συνόλου σχεδὸν τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος βιβλιογραφίας, ἡ ἐν ἐκτάσει ἀνάλυσις καὶ εὐστοχος κατὰ τὰς περιστάσεις κριτικὴ τῶν γνωμῶν τὰς ὁποίας παραθέτει, κυρίως τῶν διτταμένων πρὸς τὰς ἰδίαις αὐτοῦ γνώμας, ἡ ἀθθεντικὴ ἐν πολλοῖς ἐρμηνεία τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τοὺς κανόνας δι' ἰσχυρῶν λογικῶν, νομικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων, ἡ ὠραιότατη καθαρολόγος γλῶσσα τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ μετὰ σαφηνείας καὶ γλαφυρότητος, προσδίδουν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀξιᾶν ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν τελικῶς συμφωνῇ τις ἢ οὐ πρὸς τὰ συμπεράσματά του. Δὲν παραλείπω νὰ τονίσω ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀντιμετωπίζει μετὰ πολλῆς παρρησίας καὶ πολλῆς ἐπιμελείας τὰ σπουδαιότατα τῶν συνδεθέντων μετ' Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ μὲ φιλελευθέραν σκέψιν καὶ κρίσιν κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ λαμβάνῃ σαφῆ εἰκόνα τόσοσιν τῆς ἱστορίας, ὅσον καὶ τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου τούτου εἰς τὸ σύστημα τῶν λειτουργουσῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησιῶν, ἀπαραίτητον ἄλλωστε διὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἱστορικῶν παρεξηγήσεων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ συμπνοίας μεταξὺ αὐτῶν.

Τὸ ὅλον ἔργον ἐπιτελεῖται μετ' ἐπιμέλειαν μετ' ἡμετέραν τὴν γαλλικὴν (σελ. 354-369) καὶ τιτλοφοροῦμεν «Epilegomena», εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται σύντομος ἀπόδοσις τοῦ περιεχομένου τοῦ ἔργου, διὰ τοῦ μὴ γνωρίζοντας τὴν ἐλληνικὴν, μὲ πίνακα βιβλιογραφίας (σελ. 371-380) ἐκ τοῦ ὁποίου καταφαίνεται ὁ πλοῦτος αὐτῆς, ὡς καὶ μὲ εὐρετήριον κυρίων ὀνομάτων, τοπωνυμίων καὶ ὄρων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΑΣΤ. ΒΑΒΟΥΣΚΟΣ

Θεοδῶρου Ν. Βλάχου, Ἡ ἱστορία τῆς Φιλιππουπόλεως κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον, Θεσσαλονίκη 1972, σελ. 157 + 1 χάρτης.

Ἡ Φιλιππούπολις ἰδρύθηκε, ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ 341 ἀπὸ τὸν Φίλιππο Β' τῆς Μακεδονίας στὴ βόρεια Θράκη, μετὰξὺ Ροδόπης καὶ Αἴμου, στὴς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου. Πόλις μὲ ἀρχαία ἐλληνικὴ παράδοσις, ὑπῆρξε κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν, ἐξ αἰτίας ἀκρίβως τῆς θέσεώς της, σημαντικὸ κέντρο, στρατιωτικὸ καὶ οἰκονομικὸ. Ἡ σημασία της με-

γύλωσε περισσότερο, ἀφότου τὰ σύνορα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μετατοπίστηκαν νοτιότερα, στήν περιοχή τοῦ Αἴμου, γιατί τότε ἡ Φιλιππούπολη ἔγινε ὀρηκτῆριο καί προχωρημένο φυλάκιο γιά τήν ἄμυνα τοῦ Κράτους στό ἐπιφανές αὐτό σύνορο τοῦ Δουνάβηως, ἀπό ὅπου συνεχῶς ἐπιδρομεῖς ἡ νεοεγκατεστημένοι λαοί ἀπειλοῦσαν τήν αὐτοκρατορία. Ἐτσι μετά τήν ἐγκατάσταση τῶν Βουλγάρων καί τήν ἰδρύση τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους στή βόρεια τοῦ Αἴμου (681), ἡ Φιλιππούπολη ἔγινε συχνά κέντρο ἄμυνας ἡ ἀφαιρία ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Ἡ πόλη ἐπαῖξε ἐπίσης μεγάλο ρόλο κατὰ τήν διάρκεια τῶν Σταυροφοριῶν, γιατί βρισκόταν στόν δρόμο πού ὄδηγοῦσε ἀπό τήν Κεντρική Εὐρώπη στήν Κωνσταντινούπολη καί συχνά ὑπῆρξε βάση ἀνεφοδιασμοῦ ἡ σταθμός στήν πορεία τῶν Σταυροφόρων πρὸς τήν Ἀνατολή. Κατά τήν ἐποχή τῆς Φραγκοκρατίας (1204-1261) ἡ Φιλιππούπολη ἔγινε ἐπανελημμένα ἀντικείμενο βουλγαρολατινικῶν καί ἑλληνοβουλγαρικῶν συγκρούσεων, γεγονός πού δείχνει ἀκριβῶς τή σημασία πού παρουσίαζε ἡ κατοχή τῆς γιά τήν ἐπικράτηση σ' ὅλη τή γύρω περιοχή. Τήν ἴδια σημασία εἶχε καί στήν ἐποχή τῶν Παλαιολόγων (1261 κ.έ.): στίς δυναστικές ἐριδες τῶν διεκδικητῶν τοῦ θρόνου, ἀλλά καί στίς συγκρούσεις Βυζαντινῶν καί Βουλγάρων ὑπῆρξε συχνά τὸ μῆλο τῆς Ἐριδος καί ἄλλαξε ἐπανελημμένα κύριο, ὡς ὅτου κατακτήθηκε ὀριστικά ἀπό τοὺς Τούρκους (1363/4).

Σ' ὅλη τήν ὑπερχλιετὴ παραγμένη μεσαιωνικὴ ἱστορία τῆς, ὅπως ἀργότερα κατὰ τή μακρόχρονη περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ἡ Φιλιππούπολη διατήρησε τὸν ἑλληνικὸ χαρακτήρα τῆς, καί τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο ὑπῆρξε πάντοτε οἰκονομικὰ καί πολιτιστικὰ ἰσχυρὸ στήν περιοχή αὐτῆ τῶν ἀλλοεθνῶν ἐπιδράσεων καί συγκρούσεων ἀντιθέτων ἐπιδιδῶσεων καί συμφερόνων.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς ἀκράιας αὐτῆς πόλεως καί ἡ θέση τῆς στὴ διοικητικὴ, πολιτιστικὴ καί οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς περιοχῆς ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Βλάχου θὰ ἀποτελοῦσε ἐπομένως σημαντικὴ συμβολή, ἂν κατῶρθονε νὰ ἀνταποκριθῆ σ' αὐτὸ τὸ βασικὸ αἴτημα καί νὰ δώσῃ μιὰ συνολικὴ εἰκόνα τοῦ ρόλου τῆς Φιλιππουπόλεως μέσα στὴ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καί νὰ σκιαγραφήσῃ τὸν αὐτόνομο βίω τῆς. Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἐπέτυχε νὰ καλύψῃ αὐτοὺς τοὺς στόχους. Στὴν ἐργασία αὐτὴ ἐπισημαίνονται πολλὰ σφάλματα μεθόδου, οὐσίας καί διατυπώσεως. Ἐπειδὴ ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ σημειωθοῦν ὅλα, θὰ περιοριστῶ στὰ πιὸ σημαντικὰ καί χαρακτηριστικὰ.

Γενικά, νομίζω ὅτι στὴ μονογραφία μιᾶς πόλεως θὰ πρέπῃ νὰ καταβάλλεται προσπάθεια ὥστε ἡ ἱστορία τῆς νὰ ἐκτεθῆ κατὰ τρόπο συνεχῆ, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ πάντοτε αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς πόλεως, τοποθετημένης βέβαια μέσα στὰ πλαίσια τῆς γενικώτερης ἱστορίας καί σὲ συνάρτησιν μὲ τὸ πολιτικὸ κέντρο στό ὁποῖο ἀνήκει. Στὴ μελέτη ὁμως πού ἐξετάζουμε γίνεται τὸ ἀντίστροφο: ἀποσπᾶνται δηλ. ἀπὸ τὴ γενικὴ ἱστορία τὰ γεγονότα ἐκεῖνα πού σχετίζονται ἄμεσα ἡ ἕμμεσα μὲ τὴ Φιλιππούπολη καί ἔτσι ἡ ἐκθεση χάνει συχνά τὴ συνοχὴ τῆς. Ἐπίσης παρέχονται γνωστὰ στοιχεῖα τῆς γενικώτερης ἱστορίας μὲ τρόπο ἀδικαιολόγητα ἐκτενῆ (βλ. π.χ. σελ. 52-53, 53-54, 74, 91, 112-113, 120-1) καί κάποτε μὲ ζημιὰ τῆς σαφηνείας, ἐνῶ ἐξασθενοῦν μέσα στοῦ σύνολο τὰ σημεῖα ἐκεῖνα πού ἔπρεπε νὰ ὑπογραμμισθοῦν ἰδιαίτερα, ἀφοῦ συνδέονται ἄμεσα μὲ τὴν ἱστορία τῆς πόλεως.

Ἡ μελέτη χωρίζεται σὲ τρία μέρη: Τὸ πρῶτο περιέχει, χωρὶς γενικὸ τίτλο, τὴ *γεωγραφικὴ ἐνημέρωση* καί τὶς *ὀνομασίες τῆς πόλεως* (σελ. 27-37), τὸ Β' τὴν *Πολιτικὴ Ἱστορία* κατὰ τὸν Γ' ἸΔ' αἰ. (σελ. 39-126) καί τὸ Γ' τὴν *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία* ἀπὸ τὸν Γ' αἰ. ὡς τὸν ΙΔ' αἰ. καί σὲ μερικὲς περιπτώσεις ὡς τὶς ἡμέρες μας (σελ. 126-150). Ἡ μελέτη κλείνει μὲ «συμπεράσματα» (σελ. 151-152) καί «εἰρητήριο» [κυρίων ὀνομάτων] (σελ. 153-157). Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐργασίας ὑπάρχει βιβλιογραφία (σελ. 12-25). Ἀπὸ τὰ παραπάνω διαπιστώνεται μιὰ ἀνισοτήτα στὴ διάρθρωση τῆς ὕλης. Π.χ. τὸ μικρὸ Α' μέρος ἔπρεπε οὐσιαστικὰ νὰ ἀπο-

τελέση ἓνα εἰσαγωγικό κεφάλαιο στήν κυρίως Πολιτική Ἱστορία καί ἐπίσης τά διάφορα μέρη νά ἀναφέρονται στήν ἴδια χρονική περίοδο.

Στό Α' μέρος, κεφ. Α', σχετικά μέ τή γεωγραφική ἐννομήρωση (σελ. 27-29), ὁ σ. περιορίζεται σέ γενικότερες γιά τή γεωγραφική θέση τῆς πόλεως, τὸ γεωγραφικὸ στίγμα καί τὸ κλίμα τῆς, ἐνῶ θά ἔπρεπε νά δώσῃ λεπτομερῆ περιγραφή τοῦ χώρου καί τῆς περιοχῆς. Ἔτσι, μετὰ τὸν ἀφορισμὸ ὅτι «ὄλιγα πόλεις ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νά εὐρίσκονται εἰς τόσον προνομιοῦχον θέσιν ὡς ἡ Φιλιππούπολις», θά ἔπρεπε νά περιγραφῆ ἀκριβῶς αὐτὴ ἢ προνομιοῦχος θέση ἀπὸ γεωγραφική, στρατιωτική καί οἰκονομική ἀποψη. Ἐπίσης σημειώνεται ἀόριστα καί σύντομα ὅτι «ὁ Ἐβρος καί ἡ στρατιωτικὴ ὁδὸς Βελιγραδίου-Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία διήρχετο ἐκ τῆς Φιλιππουπόλεως, ἔδωσαν εἰς τὴν πόλιν σπουδαίαν ἐμπορικὴν καί στρατηγικὴν σημασίαν», ἐνῶ θά ἔπρεπε νά τοποθετηθῆ ἡ πόλις στὸν εὐρύτερον χῶρον καί σέ συνάρτησιν μέ τὴ γύρω περιοχὴ, νά ἀναφερθοῦν μέ λεπτομέρεια οἱ φυσικὲς διαβάσεις, πού καθιστοῦν τὴν Φιλιππούπολιν σημαντικὸν στρατιωτικὸν κόμβον, καθὼς καί οἱ ἐμπορικοὶ δρόμοι, πού τὴν ἐνώνουν μέ τὸ δυτικὸν τμήμα τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καί τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, ὅπως καί μέ τὴ Νότιαν Μακεδονία καί τὴ Θράκη. Μιά ὑποδειγματικὴ μελέτη τοῦ εἶδους βλέπε στὸ συνθετικὸ ἔργο τοῦ P. Lemerle, «Philippes et la Macédoine Orientale à l'époque chrétienne et byzantine», Παρίσι 1945, κυρίως σελ. 70-74. Ὁ κ. Βλάχος θά ἔπρεπε νά τὸ λάβῃ ὑπόψη του ὄχι μόνον σάν ὑπόδειγμα, ἀλλὰ καί γιὰ τὴν σελ. 71 κ.έ. ἀναφέρονται μέ λεπτομέρεια οἱ δρόμοι πού περνοῦν ἀπὸ τὴν Φιλιππούπολιν ἢ πού ὀδηγοῦν ἀπὸ τὴν Φιλιππούπολιν στοὺς Φιλίππους.

Κατόπιν ὁ σ. ἐξετάζει τὸ ὄνομα σίεσ τῆς πόλεως (σελ. 30-37) ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερα: παράλληλα μέ τὸ ὄνομα Φιλιππούπολις, πού πῆρε ἡ πόλις ἀπὸ τὸν ἰδρυτὴ τῆς Φίλιππο τὸν Β' καί διατήρησε ὡς τοὺς νεώτερους χρόνους, ὁ σ. σημειώνει τὰ ὀνόματα *Εὐμολτιάς* κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, *Φλαβία*, *Οὐλλία* καί *Τριμόντιον* κατὰ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ, τὸ σπανιώτατον *Pulvudena* (-deba) κατὰ τοὺς μέσους χρόνους, τὸ *Ploudin* καί τὸ *Ploudin* κατὰ τὴ νεώτερη ἐποχὴ—ὄνομασία πού ἔχει ἡ πόλις καί σήμερα.

Κι ἐδῶ ἡ ἐκθεσις τῶν γεγονότων καί ἡ ὄλη ἐπιχειρηματολογία δὲν εἶναι ἀρκετὰ σαφῆς καί περιέχει ἀντιφάσεις καί σφάλματα. Γιά τὸ ὄνομα *Εὐμολτιάς* π.χ., ὁ σ. σημειώνει μέ ἐπιφύλαξιν ὅτι «εἶναι λογικὸν νά ὑποθέσω μὲν ὅτι οἱ Θῶρακες κατόφησαν καί εἰς τὴν ἐπτάλοφον Φιλιππούπολιν», ἐνῶ ἀμέσως παρακάτω βεβαιώνει ὅτι «ἐξ ἐπιγραφῶν πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὴν Φιλιππούπολιν κατῴκει θρακικὴ φυλὴ Εὐμόλλιοι» (σελ. 31)—ἐπομένως δὲν χρειάζονται ὑποθέσεις γιά ἓνα γεγονός μαρτυρημένο. Γιά τὴν ἐπιγραφὴν ὁ σ. παραπέμπει σὲ παλαιότερες ἐκδόσεις καί ὄχι στὸ ἔργο τοῦ G. Mihailov, *Inscriptions Graecae in Bulgaria reperiatae*, III/I, Σόφια 1961, ὅπου δημοσιεύονται ὅλες οἱ ἐπιγραφῆς τῆς Φιλιππουπόλεως μέ τὴ σχετικὴ βιβλιογραφία.

Τὸ Φλαβία καί Οὐλπία δὲν εἶναι ὀνόματα τῆς Φιλιππουπόλεως, ὅπως ὑποθέτει ὁ σ. (σελ. 32), ἀλλὰ ἐπιθετα-τίτλοι: τὰ κείμενα στὰ ὁποῖα παραπέμπει παρέχουν τὴς ὀνομασίες *Φλαβία Φιλιππούπολις* καί *Οὐλλιον Τριμόντιον* (πὸ σωστὰ οἱ παραπομπὲς θά ἔπρεπε νά γίνονιν στὸ κλασσικὸν ἔργο τοῦ Dessau, *Ins.*, ἀρ. 2094 καί 2008 ἀντίστοιχα). Ἡ ὀνομασία *Οὐλλία Φιλιππούπολις* παραδίδεται σὲ ἀνέκδοτον κείμενον (στρατιωτικὸν δῖπλωμα), πού ἀναφέρει ὁ Ch. Davon (RE, A 19/2, 1938, στ. 2245 στ. 16-26: *Ulp(ia) potentis Philippopolis*), ἀλλὰ παραλείπει ὁ σ. Σύμφωνα μέ συνήθειαν τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, οἱ πόλεις στίς ὁποῖες εἶχε παραχωρηθῆ τὸ δικαίωμα τῆς *ρωμαϊκῆς πόλεως*, πρόσθεταν στὸ ὄνομά τους ἓνα ἐπιθετον προερχόμενο ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος πού εἶχε παραχωρήσει τὸ προνόμιον. Ἔτσι ἡ Φιλιππούπολις πῆρε τὸ ἐπίθετον Φλαβία ἀπὸ τοὺς Φλαβίους καί Οὐλλία ἀπὸ τὸν Τραϊανόν. Ἡ ταῦτιση τοῦ *Trimum* μέ τὴν Φιλιππούπολιν, πού δέχεται καί ὁ Oberhammer (RE, VII A/1 (1939), στ. 157) καί ἀνάγεται στὸν Mommsen, ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη

Έρευνα—πρβλ. και τις επιφυλάξεις των G. Kazanov και Δ. Καλαποθάκη, που ό σ. όρθά σημειώνει στη σελ. 32, ύποσ. 18.

Γιά τό σημερινό όνομα τής πόλεως Plovdiv δέν έγινε ειδική έρευνα, αλλά μόνο σύντομη έκθεση τών σχετικών ειδήσεων και άπόψεων. Άπαραίτητη θά ήταν μία γλωσσολογική μελέτη και συσχετισμός με τό Pulvudeva (-deba) (που παραδίδει ό Jordanes και ό Richards Londoniensis) καθώς και άνάμεσα στό όνομα Plovdin (που άπαντά μετά τόν ΙΕ' αϊ.) και τό σημερινό Plovdiv: ή φωνητική συγγένεια είναι προφανής και πιθανότατα οι σλαβικοί και βουλγαρικοί τύποι προέρχονται άπό παραλλαγή του έλληνικού όνόματος.

Στό Β' μέρος ό σ. μελετά τήν π ο λ ι τ ι κ ή ί σ τ ο ρ ί α τής Φιλιππουπόλεως άπό τό 250 (καταστροφή τής πόλεως άπό τούς Γοτθους) ως τό 1363/1364 (κατάληψη της άπό τούς Τούρκους).

Γιά τήν έναρξη τής πολιτικής Ιστορίας τής πόλεως άπό τό 250 μ.Χ. έχω επιφυλάξεις: ή επιδρομή τών Γότθων δέν νομίζω ότι άποτελεί βασική τομή στην Ιστορία τής Φιλιππουπόλεως, ούτε πάλι τό έτος 250 έχει ιδιαίτερη σημασία για τή γενικότερη Ιστορία. Έξ άλλου άνάγεται στη ρωμαϊκή έποχή. Έπίσης ό σ. άρχίζει τό Ιστορικό μέρος του έργου του in medias res, ενώ θά έπρεπε νά προτάξει σύντομο εισαγωγικό σημείωμα για τή προηγούμενη Ιστορία τής πόλεως (που άποσπασματικά παρέχεται στό κεφάλαιο για τις όνομασίες της), ώστε ό άναγνώστης νά άποκτήσει σαφή εικόνα τής καταστάσεως και τής θέσεως της πριν άπό αυτούς τούς χρόνους.

Βασική παρατήρηση για όλο τό Β' μέρος είναι ότι ό σ. δέν μελετά ιδιαίτερα τή διοικητική όργάνωση τής Φιλιππουπόλεως και τή θέση της μέσα στό διοικητικό σύστημα άρχικά του Ρωμαϊκού και κατόπιν του Βυζαντινού Κράτους—θέση που δείχνει άκριβώς τή σημασία αυτού του άστικού κέντρου. Όπως είναι γνωστό, ή Φιλιππούπολη έγινε επί Διοκλητιανού τό κέντρο τής *Provincia Thraciae*, που ύπαγόταν στην *diocesa thraciarum*. Άπό τό 337 ή «διοίκηση» αυτή ύπαγόταν στην «*praefectura pretorio per orientem*» (βλ. σχετικά E. Stein, *Histoire du Bas-Empire*, τόμ. Α', σελ. 70, 132 και χάρτες). Τή μορφή αυτή τής διοικήσεως διατήρησε ή πόλη και μετά τόν Ε' αϊ. Κατά τόν Θ' αϊ. ή Φιλιππούπολη άνήκε στό «θέμα Μακεδονίας» (πρώτη μνεία στά 802), ενώ στά 975/980 άποτελέσε χωριστό θέμα (βλ. σχετικά παρακάτω).

Μετά τις γενικές αυτές παρατηρήσεις επισημαίνω ειδικότερα τά ακόλουθα: 'Η παραπομπή στον Δέξιππο για τήν επιδρομή τών Γότθων (σελ. 40 κ.έ.) έπρεπε νά γίνη στην έκδ. Jacoby, *Fr. Gr. Hist.*, fr. 26 (και όχι στην έκδ. Müller, *Fr. Hist. Gr.*), όπου τό κείμενο είναι πληρέστερο και όρθότερο.

Στό κεφ. Γ' «Αί άβαροσλαβικοί επιδρομαί εις τήν Θράκην και ή πολιορκία τής Φιλιππουπόλεως» (σελ. 56-58), ή έκθεση τών γεγονότων είναι άόριστη και ό ρόλος τής Φιλιππουπόλεως χάνεται μέσα σέ γενικότερης σημασίας συμβάντα, παρόλο που στον τίτλο του κεφ. ή πολιορκία της αναφέρεται σαν τό κύριο γεγονός. Άκόμη παρατηρώ ότι για τό επίμαχο πρόβλημα τών άβαροσλαβικών επιδρομών και τή χρονολόγησή τους άγνοείται ή βασική βιβλιογραφία'. Έπίσης δέν εύσταθεί ή γενική παρατήρηση του σ. ότι ήδη τόν ΣΤ' αϊ. «οί Σλάβοι ήρχισαν νά μη άρκούνται εις τάς λεηλασίας και, όσάκις κατελάμβανον βυζαντινά έδάφη, τά διετήρουν ως χώρον παραμονής των» (σελ. 57). Αυτή ή τακτική δέν είχε γίνει τό ν ΣΤ' αϊ. γενικός κανόνας.

Στό Δ' κεφ. (σελ. 59-79), που αναφέρεται στην εγκατάσταση τών Βουλγάρων στη Χερ-

1. Βλ. Μαρίας Νυσταζοπούλου - Πελεκίδου, Συμβολή εις τήν χρονολόγησιν τών άβαρικών και σλαβικών επιδρομών επί Μαυρικίου (582-602), Σύμμεικτα Κέντρου Βυζαντινών Έρευνών, σελ. 145 ύποσ. 1, όπου και ή σχετική έκτενης βιβλιογραφία.

σόνησο του Αΐμου, στις σχέσεις τους με τὸ Βυζαντινὸ Κράτος καὶ στις βουλγαρικές ἐπιδρομές στὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ ἰδιαίτερα στὴ Θράκη (σελ. 59-66) —γεγονότα πολὺ σημαντικά γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Φιλιππουπόλεως— ὑπάρχουν βασικὲς παραλείψεις καὶ σφάλματα. Ἐτεῖ τὰ σχετικὰ μετὰ τὸ ὄνομα τῶν Βουλγάρων εἶναι συγκεχυμένα (γιὰ τὸ θέμα βλ. G. Moravcsik, *Byzantinoturcica*¹, Βερολίνο 1958, Α', σελ. 108-131, Β', σελ. 100-106, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία). Ἐπίσης ἔπρεπε νὰ γίνῃ διαχωρισμὸς ἀνάμεσα στὸ ἔθνικὸ ὄνομα τῶν *Βουλγάρων* καὶ στὰ ἀρχαῖζοντα ἔθνικὰ ὀνόματα *Σκύθες* (καὶ ὄχι Σκύθοι, ὅπως συχνὰ τοὺς ἀναφέρει ὁ σ.), *Μυσοί*, *Παίονες*, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσαν οἱ βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ὄχι μόνον γιὰ νὰ δηλώσουν τοὺς Βουλγάρους, ἀλλὰ γενικὰ κάθε λαὸ πού κατὰ καιροὺς κατοικοῦσε σ' αὐτὸν τὸν γεωγραφικὸ χῶρο. Ὁ σ. δὲν σημειώνει ἐπίσης (σελ. 59) τὸν ἀκριβῆ χρόνον τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Βουλγάρων καὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους: ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ γεγονός χρονολογεῖται στὸ ἔτος 681.

Ἔοσα γράφει ὁ σ. γιὰ τὴν ἰδρυση καὶ διοίκηση τῶν θεμάτων (σελ. 65) δείχνουν πλήρη ἀγνοία αὐτοῦ τοῦ βασικοῦ θεσμοῦ καὶ σύγχυση ἀνάμεσα στοὺς διοικητικοὺς καὶ γεωγραφικοὺς ὄρους. Ὁ σ. σημειώνει ὅτι «τὸν Θ' αἰῶνα ἐφηρμόσθη εἰς τὰς ἡπειρωτικὰς (sic) περιοχὰς τῆς αὐτοκρατορίας τὸ διοικητικὸν σύστημα τῶν θεμάτων», ἐνδὲ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ θεματικὴ διοίκηση εἶχε εἰσαχθῆ στὸ Βυζαντινὸ Κράτος ἤδη τὸν Ζ' αἰ.¹, ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα ἀνάγκης καὶ ἐφαρμόστηκε σταδιακὰ. Στὴ Χερσόνησο τοῦ Αἴμου τὰ πρῶτα θέματα πού μαρτυροῦνται εἶναι τὸ *Θρακῶν* (πιθανῶς μεταξύ 680-685) καὶ τὸ θέμα *Ἑλλάδος ἢ τῶν Ἑλλαδικῶν* (τὸ 695). Τὸ θέμα *Νικοπόλεως*, πού ἀναφέρει ὁ σ., περιλάμβανε τὴν Ἠπειρο, Ἀκαρνανία καὶ Αἰτωλία ὡς τὴ Ναύπακτο, μαρτυρεῖται στὰ τέλη τοῦ Θ' αἰ. καὶ δὲν εἶχε καμμιά σχέση μετὰ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη. Ἡ Φιλιππούπολη ὑπαγόταν τότε στὸ θέμα *Μακεδονίας* (πρῶτὴ μνεία στὰ 802).

Τὰ σχετικὰ μετὰ τὶς σχέσεις Βυζαντινῶν καὶ Ρώσων ἐπὶ Φωκᾶ καὶ Τιμισοκῆ καθὼς καὶ ἡ σύγκρουση Σβιατοσλάβου καὶ Βυζαντινῶν στὴ Βουλγαρία (σελ. 66 κ.ε.) εἶναι ἀποσπασματικά καὶ ἑλλιπῆ καὶ χρειάζονται ἀναθεώρηση ἢ συμπλήρωση στὶς χρονολογίες. Σημειῶν ἔνδεικτικὰ μερικὲς παραλείψεις ἢ λάθη: Οἱ Βούλγαροι πρέσβεις ἐφθασαν στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ εἰσπράξουν τοὺς «εἰθισμένους φόρους» τὸν χειμῶνα τοῦ 965/6 καὶ ὄχι μετὰ τὴ σύναψη εἰρήνης μετὰ τοὺς Ἄραβες (967)· ὁ Σβιατοσλάβος πέρασε τὸν Δούναβι καὶ νίκησε τοὺς Βουλγάρους τὸ 967· ὁ τσάρος Πέτρος πέθανε στὰ 969. Μετὰ τὴν ὑποταγὴ τῆς Βουλγαρίας, ὁ Τιμισοκῆς ἀπένευε στὸν Βούλγαρο τσάρο τὸν τίτλον τοῦ *πατρικίου*. Γιὰ τὴ συνθήκη εἰρήνης Βυζαντινῶν καὶ Ρώσων (Ἰούλιος 971) θὰ ἔπρεπε ὁ σ. νὰ παραπέμψῃ στὴ μελέτῃ τῆς Irène Sorlin, *Les traités de Byzance avec la Russie au Xe siècle*, «Cahiers du Monde Russe et Soviétique» 2 (1961), σελ. 313-360, 447-475 καὶ κυρίως στὴ σελ. 466-7, ὅπου τὸ κείμενον τῆς συνθήκης. Τὸ «θέμα Φιλιππουπόλεως» ἰδρύθηκε πιθανῶτα ἐπὶ Τιμισοκῆ, ὅταν ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ἐνισχύθηκε ἀπὸ τὴν ἐγκατάσταση τῶν Παυλικιανῶν. Ἡ ἰδρυση τοῦ θέματος πρέπει νὰ τοποθετηθῆ μεταξύ τῶν ἐτῶν 975-980 (βλ. σχετικὰ Ν. Οικονομιδῆς, *Les listes de préséance byzantines des IXe et Xe siècles*, Παρίσι 1972, σελ. 260). Ὁ ἀρχαιότερος στρατηγὸς τοῦ θέματος εἶναι ὁ πρωτοσπαθῆριος καὶ στρατηγὸς Κωνσταντῖνος ὁ Πέτρος.

Τὸ τμῆμα τῆς μελέτης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν ὡς τὴν τουρκικὴ κατάκτηση

1. Γιὰ τὸ πρόβλημα τοῦ χρόνου ἐμφανίσεως τοῦ θεσμοῦ βλ. Δ. Ζακυθινόυ, Βυζαντινὴ Ἱστορία, 324-1071, Ἀθῆνα 1972, σ. 147. Βλ. καὶ Ἰ. Καραγιαννοπούλου, *Contribution au problème des «thèmes» byzantins*, «L'Hellenisme Contemporain», τ. 10(1956), σ. 455 κ.ε. Τοῦ Ἰδίου, *Die Entstehung der byzantinischen Themenordnung*, Μόναχο 1959.

(σελ. 80-126) παρουσιάζει μεγαλύτερη συνοχή και ὀρθότερη ἀντιμετώπιση, ἀλλὰ δὲν περιέχει νέες ἐρμηνείες και εὐρήματα. Πάντως παρατηρῶ μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

Στὴ σελ. 97 ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴν παραμονὴ τοῦ Ἰσαακίου στὴν Φιλιππούπολη «ἐξεφωνήθη πρὸς τιμὴν του λόγος ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Εὐστάθιου», ἀλλὰ δὲν διευκρινίζεται ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν περίφημο μητροπολίτη Θεσσαλονικῆς Εὐστάθιο και ὄχι γιὰ ὁμόνυμο μητροπολίτη τῆς Φιλιππούπολεως. Σχετικὰ μὲ τὴν ἰδρυση τοῦ Β' Βουλγαρικοῦ Κράτους (σελ. 90) θὰ ἔπρεπε νὰ διευκρινισθῆ ὅτι ὁ Ἰσαάκιος Β' Ἀγγελοῦ ἐπέβαλε ἐκτακτὴ φορολογία «ἐπὶ τῶν ποιμνίων», ποῦ ἐπληξε τοὺς Βλάχους νομάδες τοῦ Αἴμου, οἱ ὁποῖοι ἐνώθησαν μὲ τοὺς Βουλγάρους κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῶν ἀδελφῶν Πέτρου και Ἄσεν και ἐπαναστάτησαν. Ἡ Φιλιππούπολη δὲν περιῆλθε στοὺς Βυζαντινοὺς ἐπὶ Μιχαὴλ Η' (σελ. 114), γιὰτι ἤδη εἶχε ὑπαχθῆ στὸ Βυζαντινὸ Κράτος ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Νικαίας. Στὴ μεγάλη ἀνύπτωξη τῆς Φιλιππούπολεως τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΔ' αἰ. δὲν μπορεῖ νὰ συνετέλεσε ἡ φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ ποῦ παραχώρησε τὸ 1321 ὁ Ἀνδρόνικος Γ' στὶς πόλεις τῆς Θράκης γενικά, ὅπως ὑποθέτει ὁ σ. (σελ. 116), γιὰτι ὁ ἕνας χρόνος ποῦ μεσολάβησε ὡς τὴν κατὰκτηση τῆς ἀπὸ τοῦ Βουλγάρου στὰ 1322 ἦταν διάστημα πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ ἐκτακτὰ σημαντικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ μητροπολίτης Φιλιππούπολεως ἦταν στὰ 1344-45 στὴν Κωνσταντινούπολη δὲν σημαίνει βέβαια, ὅπως ὑποθέτει ὁ σ., ὅτι «ὁ μητροπολίτης Φιλιππούπολεως ἤδυνάτο νὰ ἀσκή τὰ καθήκοντά του, ἂν και ἡ πόλις εὐρίσκετο ὑπὸ βουλγαρικὴν κατοχὴν» (σελ. 121-2). Μαρτυρεῖ μόνον ὅτι ὁ ἱεράρχης μακρότατα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔδρα του, στὴν Κωνσταντινούπολη, και φυσικὰ διατηροῦσε τὸν τίτλο και τὸ ἀξίωμά του, περιμένοντας τὴν ἀποκατάσταση τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ποιμνίό του.

Τὸ Γ' μέρος τῆς μελέτης ἀναφέρεται στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία (σελ. 127-150) και περιέχει δύο κεφάλαια α) σελ. 127-130: Ἡ μητρόπολις τῆς Φιλιππούπολεως, β) σελ. 130-150: Οἱ μητροπολίται τῆς Φιλιππούπολεως. Ὅπως ἤδη σημείωσα, δὲν ὑπάρχει ἀντιστοιχία μεταξὺ τῶν δύο κεφαλαίων, γιὰτι τὸ πρῶτο περιλαμβάνει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς πόλεως ἀπὸ τὸν ἐκχριστιανισμό και ἱεραρχικὸν καὶ ἄλλο ἄλλο κατὰ τὸν ἱεραρχικὸν τῆς φθάνει ὡς τὸν αἰῶνα μας. Ἴσως ὁ κατάλογος τῶν ἱεραρχῶν ἀπὸ τὸν ΙΕ' κ.ἑ. θὰ μποροῦσε νὰ δοθῆ σὲ Ἐπίμετρο, ὁπότε θὰ ἔπρεπε νὰ λεχθοῦν ἀντίστοιχα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Ἐκκλησία και τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τῆς πόλεως κατὰ τὴν Τουρκοκρατία, καθὼς και οἱ τότε σχέσεις μὲ τοὺς Βουλγάρους, ἡ ἀντιμετώπιση τῆς κροσπάθειας ἐκβουλγαρισμοῦ και ἡ σύσταση τῆς βουλγαρικῆς μητροπόλεως—γεγονότα ποῦ ἐκτίθενται ἀποσπασματικὰ και ἐπ' εὐκαιρία στὴν ἀναγραφὴ τῶν μητροπολιτῶν.

Στὸ πρῶτο κεφάλαιο ἐκτίθενται πολὺ συνοπτικὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Ἐκκλησία και τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τῆς πόλεως, ποῦ ἦταν ἀρχικὰ ἐπισκοπὴ και ἀπὸ τὸ 451 ἔγινε μητρόπολη. Θὰ ἔπρεπε νὰ λεχθοῦν περισσότερα γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμό τῆς πόλεως—ποῦ οἱ ἀπαρχές του τοποθετοῦνται ἤδη στὸν Α' αἰ.¹ και ὄχι στὸν Γ' αἰ.—, ὅπως και γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς, τὴ στάση τῆς ἀπέναντι στὶς αἱρέσεις τῶν πρώτων αἰῶνων (ἀρεϊανομο κ.λ.), τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ Μανιχαϊσμοῦ και Βογομιλισμοῦ και τῶν ἐκεῖ ἐγκαιροστημένων Σύρων Ἰακωβιτῶν και Παυλικιανῶν. Ἐπίσης τὰ σχετικὰ μὲ τὴ θέση τῆς Φιλιππούπολεως στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχείου εἶναι σύντομα και ἑλλιπῆ. Σημειῶνω ὅτι κατὰ τὸν Συνέκδημο τοῦ Ἱεροκλέους (535), τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινούπολεως περιελάμβανε ἑξῆ διοικήσεις. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἡ Ἰθακικὴ εἶχε ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπο-

1. Βλ. σχετικὰ τὴ βασικὴ μελέτη τοῦ R. J a n i n, La hiérarchie ecclésiastique dans la diocèse de Thrace, REB, τ. 17 (1959), σ. 136-149 και ἰδιαίτερα γιὰ τὴ Φιλιππούπολη σ. 143-144.

χῆ τοῦ Διοκλητιανοῦ 6 ἐπαρχίες: Εὐρώπης, Ροδόπης, Θράκης, Αἰμιμόντος, Μυσίας καὶ Σκυθίας. Τῆς *επαρχίας Θυράκης* ἔδρα ἦταν ἡ Φιλιππουπόλη (βλ. E. Honigmann, *Le Synek-démos d'Hiéroklès et l'opuscule géographique de Georges de Chygre*, Βρυξέλλες 1939, κυρίως σελ. 12-14).

Στὸν κατάλογο τῶν μητροπολιτῶν (σελ. 130-150) ἡ ἀναγραφὴ εἶναι ἀρκετὰ ἐνημερωμένη. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι δὲν ἔχει γίνεи σαφῆς διάκριση ἀνάμεσα στοὺς τίτλους *ἐπίσκοπος* καὶ *μητροπολίτης* (οἱ ἱεράρχες Φιλιππουπόλεως ὡς τὸ 451 ἦταν ἐπίσκοποι καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζονται μητροπολίτες: βλ. σελ. 131-32). Ἐπίσης δὲν ἔχει γίνεи διάκριση ἀνάμεσα στὸν γενικὸ τίτλο τοῦ ἐπισκόπου τῶν ἀποστολικῶν χρόνων καὶ στὸν ὀνόματιο τίτλο τοῦ Πατριαρχείου, ποὺ ἀντιπροσωπεύει συγκεκριμένο ἀξίωμα καὶ ὀρισμένη θέση μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία (βλ. π.χ. σελ. 130 τὴν περίπτωση τοῦ Ἐρμά, ποὺ ἀναφέρεται ὡς ἐπίσκοπος Φιλιππουπόλεως ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο—ὅταν δηλ. δὲν εἶχε ἀκόμη ἰδρυθῆ ἡ ἐπισκοπὴ Φιλιππουπόλεως καὶ δὲν εἶχε διαμορφωθῆ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ ἱεραρχία).

Ἐπίσης ὅσες φορὲς—κι αὐτὸ γίνεται συχνά (βλ. καὶ σελ. 136, 138)—ὁ σ. δὲν ἀντλεῖ γιὰ τὴν ἀναγραφὴ τοῦ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὶς πηγές, ἀλλὰ βασίζεται σὲ σύγχρονες μελέτες, ὅφειλε νὰ ἐλέγξει τὶς μαρτυρίες, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα καὶ τὴ χρονολογία, γιὰτὶ κάποτε ὁ ἴδιος ἱεράρχης μνημονεύεται στὸν κατάλογό του σὲ δύο διαφορετικὲς ἐποχές, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ σ. βασίστηκε τὴ μὴ φορὰ κανονικά σὲ βυζαντινὴ πηγὴ καὶ τὴν ἄλλη σὲ σύγχρονο βοήθημα. Ἔτσι ὁ Σ ι λ β α ν ὄ ς, ἐπίσκοπος (καὶ ὄχι μητροπολίτης) Φιλιππουπόλεως στὰ 381 κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Σωκράτους τοῦ Σχολαστικοῦ, ἀναφέρεται ἔναντι λανθασμένα στὰ 425 μὲ βάση τὸν κατάλογο τοῦ Ἀνθίμου Ἀλεξούδη (ἐκδ. 1891). Ἐπίσης ἐνῶ στὰ 1166/70 μὲ βάση διπλωματικὲς πηγές ὁ σ. σημειώνει ὀρθῶς ὡς μητροπολίτη Φιλιππουπόλεως τὸν *Βασίλειο Μέγιστο* (Μέγιστος εἶναι παθνώματα πατρῶνιομο κατὰ τὸν V. Laurent, *Le Corpus des sceaux de l'Empire Byzantin*, VI/I, l'église, Παρίσι 1963, ἀρ. 686 σημ.), στὰ 1185 ἀναφέρει τὸν μητροπολίτη Μέγιστο μὲ βάση πάλι τὸν Ἀλεξούδη, ἐνῶ εἶναι φανερό ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο ἱεράρχη, ποὺ ὁ Ἀλεξούδης χρονολόγησε λανθασμένα. Στὴ σελ. 132 τὸ ἔτος 1091 πρέπει νὰ διορθωθῆ σὲ 1092 (βλ. Laurent, *Corpus*, ἀρ. 687. V. Grumel, *Les registres des actes du Patriarcat de Constantinople*, ἀρ. 963, 965). Στὴ σελ. 134 τὸ ὄνομα Ἐλάχιστος εἶναι χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία ἐπιθετο—πολὺ συνηθισμένο ἄλλωστε στὴν ἐκκλησιαστικὴ φρασεολογία: ὁ *τάδε ἐλάχιςτος ἐπίσκοπος* ἢ *μητροπολίτης* ἢ *μοναχός* κλπ.—καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ γιὰ κύριο ὄνομα (Ἄνομα Ἐλάχιστος δὲν ὑπάρχει): Τὸ ὄνομα τοῦ ἱεράρχη ἀπλούστατα λείπει ἀπὸ τὴν κατεστραμμένη σφραγίδα, ὅπως ρητὰ ἀναφέρει ὁ V. Laurent (*Corpus*, ἀρ. 686). Ἐπίσης τὴ σελ. 134 ὁ ἴδιος ἄνομος μητροπολίτης «ἐλάχιστος» πρέπει νὰ χρονολογηθῆ τὸν Ι' / ΙΑ' αἰ. καὶ ὁ Νῶε στὴν ἐποχὴ τῶν Κομνηνῶν (Laurent, *Corpus*, ἀρ. 686, 688) καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ καταχωρισθοῦν καὶ οἱ δύο στὴ σελ. 133 πρὶν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο. Στὸν κατάλογο πρέπει νὰ προστεθοῦν δύο ἄνωνμοι μητροπολίτες, ποὺ ἀναφέρονται ὁ ἓνας στὰ 1114 (βλ. Χρυσόστομο Παπαδοπούλου, Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῶν Κομνηνῶν (1081-1185), «Θεολογία» 19 (1941-48), σελ. 5-17) καὶ ὁ δεύτερος στὰ 1205 (βλ. σελ. 106), ποὺ ὁ σ. ἀναφέρει στὸ ἱστορικὸ μέρος τῆς μελέτης του. Ὅσο γιὰ τὸν μητροπολίτη Νικόλαο ποὺ ἀναφέρεται στὰ 880 (σελ. 132), ὁ L. Petit, *Un nouvel Oriens Christianus*, «Échos d'Orient» 3 (1899-1900), σελ. 326-333, ἀπέδειξε ὅτι κατὰ λάθος εἶχε ἀποδοθῆ ἀπὸ τὸν M. Le Quien (ὅπου παραπέμπει ὁ σ.) στὴν Φιλιππούπολη καὶ ὅτι πρόκειται γιὰ μητροπολίτη Φιλίππων. Ἐπίσης ἀμφισβητεῖται ἂν ὁ Θεόδωρος ποὺ ἀναφέρεται στὰ 1156 ἦταν μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως ἢ Φιλίππων (βλ. P. Lemerle, *Philippes*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 272).

Τῆς μελέτης προηγείται ἐκτενὴς *βιβλιογραφία* (σελ. 13-25) μὲ ἀναγραφὴ τῶν πηγῶν καὶ βοηθημάτων. Ἡ βιβλιογραφία εἶναι ἀρκετὰ ἐνημερωμένη. Θὰ εἶχα ὅμως νὰ παρατηρή-

σω τὰ ἀκόλουθα: 1) Στὶς πηγὲς ὁ σ. δὲν παραπέμπει πάντοτε στὴ νεώτερη καὶ δόκιμη ἔκδοση (π.χ. ἡ Χρονογραφία τοῦ Θεοφάνους ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆ στὴν ἔκδοση Κ. De Boor, τόμοι Α'-Β', 1883-5 καὶ ὁ Σφραντζῆς γιὰ τὰ δύο πρῶτα βιβλία στὴν ἔκδοση Λειψίας 1935. Ἡ Ἄννα Κομνηνὴ στὴν ἔκδοση Β. Leib, Παρίσι ἐκδ. Budé 1937-45 κ.ά.). Τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων δὲν ἔπρεπε νὰ σημειώνονται συγκεκριμένα (ὄχι Ἄ. Κομνηνὴ ἢ Ν. Χωινιάτης καὶ κυρίως ὄχι Κ. Πορφυρογέννητος!). Στὴν ἀναγραφὴ τῶν τίτλων τῶν ἑλληνικῶν ἔργων δὲν ὑπάρχει ὀμοιογένεια: ὅταν πρόκειται γιὰ ἑλληνικὲς πηγὲς οἱ τίτλοι ἔπρεπε νὰ δίνονται ἑλληνικά (π.χ. Προκοπίου, «Ἐπεὶ τῶν Πολέμων» καὶ ὄχι «De Bellis»—ἐνῶ πρὸ κάτω σημειώνεται τοῦ ἴδιου «Περὶ Κτισμάτων», ἑλληνικά). Παρατηροῦνται ἐπίσης ὀρισμένες βασικὲς παραλείψεις: π.χ. δὲν ἀναφέρεται ὁ Θεοφύλακτος Σιμοκάττης, ἐνῶ χρησιμοποιεῖται στὴ μελέτῃ (ὅπου παρέχεται στὴν σειρά τῆς Βόννης, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε στὴν ἐκδ. De Boor, Λειψία 1887) καὶ δὲν μνημονεύεται τὸ βασικὸ ἔργο τοῦ Ε. Honnigman, Le Synek-démos d'Hiéroklès et l'opuscule géographique de Georges de Chypre, Βρυξέλλες 1939—πρὶν ἢ σημαντικὴ γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τῶν πρώτων χρόνων.

β) Στὴ βιβλιογραφία, ἡ ἀλφαβητικὴ κατάταξη μὲ βάζο τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο εἶναι δύσχρηστη, γιὰ τὰ περισσότερα δημοσιεύματα εἶναι γραμμένα σὲ λατινογενεῖς γλώσσες: ἔτσι π.χ. στὸ Κ. ἔχουν καταχωρισθῆ ὁ Du Cange, Chalandon, Cancova (προφ. Tsankova), Crusius, κ.ά. καὶ τὸ F καὶ Η ἔχουν καταχωρισθῆ στὸ τέλος σὰν Φ καὶ Χ! Ὁρισμένες βιβλιογραφικὲς παραλείψεις σημειώσα παραπάνω στὶς ἐπὶ μέρους παρατηρήσεις μου.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τίς παρατηρήσεις περιεχομένου ἢ μεθόδου, σημειῶνω πολλὰ ἀβλεπτήματα στὴν ἀπόδοση ὀνομάτων καὶ ὄρων καθὼς καὶ στὴ διατύπωση. Ἔτσι ὁ γνωστός μέγας ζουπάνος Στέφανος Νεμάνια ἔγινε *τσοπάνος* (!) τῆς Σερβίας (σελ. 97), (*ζουπάνος* τίτλος ἀπὸ τὴ σλαβικὴ λέξι ζούπα=ὁμάδα, φατρία). Συχνὰ ὀνόματα καὶ ὄροι δὲν ἀποδίδονται στὸν ἑλληνικὸ ἢ βυζαντινὸ τους τύπο, ἴσως γιὰ τὸ σ. ἀντλεῖ ἀπὸ ξενόγλωσση βιβλιογραφία: βλ. π.χ. «ὁ πάπας Urban B'» (σελ. 80 κ.ά.), «ὁ Ἀλέξιος ἀπέστειλε nuntia» (σελ. 81 κ.ά.). Πολλὰ τοπωνύμια ἀποδίδονται λανθασμένα στὰ ἑλληνικά, ὅπως π.χ. Δάμπολις (σελ. 75) ἀντὶ Διάμπολις, Σεστός (σελ. 88) ἀντὶ Σηστός.

Ἐπίσης ὁ σ. χρησιμοποιεῖ συχνὰ σύγχρονη ὀρολογία γιὰ νὰ ἀποδώσῃ βυζαντινοὺς θεσμούς: π.χ. ἀναφέρει τὸν φ ρ ο ὑ ρ α ρ χ ο ἢ δ ι ο ι κ η τ ῆ τοῦ θέματος Φιλιππουπόλεως (σελ. 92 καὶ ὑποσ. 74· πρβλ. καὶ σελ. 99, 100, 126), ἐνῶ πρόκειται γιὰ τὸν «δοῦκα καὶ ἀναγραφέα τοῦ θέματος», ἢ λανθασμένη ὀρολογία: π.χ. ὁ Καβάσιλας δὲν ἦταν σ α κ ε λ λ ι ο ς (σελ. 122), ἀλλὰ «ἐπὶ τὸν σακελλίου».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τεχνικὸ λεξιλόγιο, καὶ ἡ διατύπωση εἶναι συχνὰ ἀτυχῆς καὶ κάποτε οἱ γραμματικοὶ τύποι λανθασμένοι. Ἐνδεικτικὰ παραπέμπω στὴ σελ. 52 (*ἡναπαύθησαν*), σελ. 64 (*ἡναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ τὸν αυτοκρατορικὸν θρόνον*), σελ. 93 (*διὰ τῶν ἐπιστολῶν του ...μετὰ τῶν ὁπίων*) (ἀντὶ διὰ τῶν ὁπίων) παρότρυνε αὐτόν), σελ. 99 (*ἐδολοφονήθη ἀκολουθηθεὶς εἰς τὸν θρόνον*), σελ. 125 (*διὰ πάντα=διὰ παντός*) κ.ά.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω γίνεται φανερό ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ Θ. Βλάχου, παρὰ τὴν προσπάθεια καὶ τὴ μελέτῃ τοῦ πλοῦστο ὕλικου, παρουσιάζει βασικὰ μειονεκτήματα, ὅπως εἶναι ἡ ἐλλειψη κριτικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ὕλικου καὶ ἡ φραστικὴ δυσχέρεια, ἐνῶ συγχρόνως δὲν κατάρθρωσε νὰ καλύψῃ τοὺς βασικοὺς στόχους γιὰ μιὰ συνθετικὴ παρουσίαση τῆς ἱστορίας τῆς Φ., οὔτε νὰ ἐπιλύσῃ ἐπὶ μέρους προβλήματα τῆς ποῦ ἀπαιτοῦσαν εἰδικὴ ἔρευνα. Ἡ συγγραφὴ τῆς ἱστορίας τῆς βυζαντινῆς Φιλιππουπόλεως παραμένει πάντοτε αἰτήμα τῆς ἐπιστήμης.